Lietas arhīva Nr. C-0367-21/27
ECLI:LV:RPPT:2021:1022.C68389419.5.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2021. gada 22. oktobrī

Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesa šādā sastāvā:
tiesnese Lana Leja
ar tiesas sēdes sekretāri Evu Šulci,
piedaloties /pers. A/ pārstāvim zvērinātam advokātam Laurim Brikmanim, automašīnu garāžu īpašnieku kooperatīvo sabiedrību /nosaukums/ pārstāvim /pers. B/, /pers. C/ pārstāvim zvērinātam advokātam Mārim Bringulim,
atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu /pers. A/ prasībā pret automašīnu garāžu īpašnieku kooperatīvo sabiedrību /nosaukums/ un /pers. C/ par sapulces lēmumu atzīšanu par spēkā neesošu.

Aprakstošā daļa

[1] Prasītājs/pers. A/ cēlis tiesā prasību pret atbildētājiem automašīnu garāžu īpašnieku kooperatīvo sabiedrību /nosaukums/ (turpmāk - Sabiedrība /nosaukums/) un /pers. C/ (turpmāk - Atbildētājs) par sapulces lēmumu atzīšanu par spēkā neesošu.

Prasītājs lūdz atzīt par spēkā neesošiem Sabiedrības /nosaukums/ /datums/sapulces lēmumus.

Prasības pieteikums pamatots ar tālāk norādītajiem apstākļiem un argumentiem.

[1.1] Prasītājs ir Sabiedrības /nosaukums/biedrs. Prasītājs 2012. gada 3. aprīlī tika ievēlēts par valdes priekšsēdētāju atbilstīgi Kooperatīvo sabiedrību likumam uz trim gadiem.

[1.2] 2015. gada 8. janvārī prasītājs uzzināja, ka Uzņēmumu reģistrā ir pieteiktas izmaiņas Sabiedrības /nosaukums/ valdē. Prasītājs ilgu juridisku tiesvedību rezultātā 2019. gada 15.februārī noskaidroja 2015. gada 4. janvārī notikušās sapulces apstākļus. Par tās norisi zinājuši tikai atsevišķi Sabiedrības biedri, Uzņēmumu reģistrā iesniegti formāli sastādīti dokumenti.

[1.3] Prasītājs nav bijis likumā un statūtos noteiktajā kārtībā uzaicināts uz /datums/Sabiedrības /nosaukums/sapulci.

Sabiedrības /nosaukums/ statūtos noteikts 7 dienu termiņš biedru kopsapulces izziņošanai, kā arī noteikta kārtība, kādā izziņošana veicama. Tā kā izziņošana un izsludināšana nav notikusi ne likumā, ne arī statūtos noteiktajā kārtībā, tad šāda sapulce nav uzskatāma par lemttiesīgu Sabiedrības /nosaukums/ biedru kopsapulci un tajā pieņemtie lēmumi ir nelikumīgi un atzīstami par spēkā neesošiem no to pieņemšanas brīža.

[1.4] Prasība pamatota uz Kooperatīvo sabiedrību likuma (spēkā līdz 01.01.2019.) 38., 40. pantu.

[2] Sabiedrība /nosaukums/ iesniegusi rakstveida paskaidrojumus par celto prasību, kurā norādīts, ka prasība nav pamatota un ir noraidāma. Iebildumi pret prasību pamatoti ar tālāk norādītajiem argumentiem.

[2.1] Prasītājs tiešām bija ilggadējais Sabiedrības /nosaukums/ valdes priekšsēdētājs. Jau kopš 2012. gada pie viņa griezās Sabiedrības /nosaukums/ biedri ar lūgumu pabeigt garāžu boksu un zemesgabala zem tiem privatizāciju un sadalīt šo īpašumu Sabiedrības /nosaukums/ biedriem, nostiprinot katram īpašuma tiesības. No prasītāja puses tika konsekventi saņemti atteikumi un tad liela grupa Sabiedrības /nosaukums/ biedru vērsušies tiesā un tiesas ceļā panākusi sev šādas tiesības.

[2.2] Sabiedrības /nosaukums/ biedri bija neapmierināti ar prasītāja darbību. Pēc biedru iniciatīvas tika izziņota un norīkota biedru kopsapulce, kuras laikā 2015. gada 4. janvārī valdē tika ievēlēti citi Sabiedrības /nosaukums/ biedri, pilnā atbilstībā ar Statūtiem un likuma normām.

Vēlāk šo lēmumu prasītājs mēģināja apstrīdēt, taču tiesa ir atzinusi, ka Uzņēmumu Reģistrs pieņēmis lēmumu atbilstoši tam iesniegtajiem dokumentiem un tiesiski pieņemtajiem lēmumiem.

[2.3] Ar 2015. gada 7. marta kopsapulces lēmumu prasītājs ir izslēgts no Sabiedrības/nosaukums/ biedriem, par ko ir bijis pieņemts attiecīgs kopsapulces lēmums. Šis lēmums ir pieņemts arī tādēļ, ka prasītājs arī 2012. gada sapulcē bija ievēlēts valdes priekšsēdētāja amatā pret Sabiedrības /nosaukums/ biedru vairākuma gribu, izmantojot juridisko palīdzību un iegūstot no Sabiedrības /nosaukums/ biedriem pilnvaras, kas viņam nodrošina vairākumu pie jebkāda lēmuma pieņemšanas, prasītājs šīs pilnvaras izmantojis pret pilnvardevēju īsto gribu.

[2.4] Pēc apstrīdētās sapulces notikušās jau daudzas citas sapulces kā 2015. gada oktobrī, tā 2016. gada aprīlī, 2017. gada aprīlī, 2018. gada aprīlī, 2018. gada decembrī, 2019. gada aprīlī, kurās arī notikušas izmaiņas Sabiedrības /nosaukums/ valdes sastāvā, apstiprināti gada pārskati, grozīti statūti, kā arī pieņemti vesela virkne citi lēmumi saistībā ar Sabiedrības /nosaukums/ saimniecisko darbību.

Secināms, ka Sabiedrības /nosaukums/ biedru kopsapulces, kuras notika regulāri, tika izsludinātas atbilstoši statūtu noteikumiem, tos ir izsludinājusi valde pēc valdes lēmuma vai 1/10 daļas biedru pieprasījuma, secīgi sapulcēm atšķiras izziņošanas un pieteikšanas kārtība un tās nevar tikt vērtētas kopumā. Turklāt prasītājs tika izslēgts no biedru sastāva ar 2015. gada 7. marta kopsapulces lēmumu, līdz ar to prasītājam nav tiesību prasīt atzīt par spēkā neesošiem Sabiedrības /nosaukums/ lēmumus, kuras biedrs vai amatpersona viņš vairs nav kopš 2015. gada.

Apstrīdētā lēmuma atcelšana nemainīs prasītāja statusu un nepiešķirs vai neatjaunos viņam nekādas tiesības, jo ar vēlākiem kopsapulces lēmumiem jau tika vairākkārtīgi pārvēlēts valdes sastāvs un tika pieņemti citi saimniecisko darbību reglamentējoši kopsapulces lēmumi.

[2.5] Pilnīgi aplami ir prasītāja apgalvojumi par to, ka viņš ir uzzinājis par lietas apstākļiem tikai 2019. gada februārī, jo jau kopš 2015. gada tas ir mēģinājis tiesas ceļā panākt tiesiski pieņemto lēmumu atcelšanu. Notika vai notiek vismaz 3 administratīvie procesi.

Turklāt, aizejot no amata, prasītājs ir piesavinājies lielu apmēru Sabiedrības /nosaukums/ naudas līdzekļu, par ko ir uzsākts kriminālprocess Nr. 11096044115 un kriminālprocess Nr. 11096305514, ar kuru mēģināts atzīt par nelikumīgām un prettiesiskām jaunievēlētās valdes darbības, ir izbeigts.

[3] Atbildētājs iesniedzis rakstveida paskaidrojumus par celto prasību, kuros norādīts, ka prasību neatzīst, jo tā nav pamatota. Iebildumi pret prasību pamatoti ar tālāk norādītajiem argumentiem.

[3.1] Atsaucoties uz Civilprocesa likuma 1. panta pirmo daļu, 23. panta pirmo daļu, 127. panta pirmo daļu, Atbildētājs norāda, ka prasītājam savas prasības ietvaros ir jāpierāda viņa prasības pamatotība, proti, uz prasības celšanas brīdi kādas tiesības viņam ir aizskartas, kādu tiesību atjaunošanu

grib panākt un kāds ir iemels celt prasību tieši pret Atbildētāju. Prasītājs, iesniedzot prasības pieteikuma papildinājumus, šādu pamatojumu nav sniedzis.

[3.2] Prasītāja atsauce uz Augstākās tiesas Senāta 2019. gada 11. oktobra spriedumu lietā Nr. C73356619, SKC-1374/2019 ir nepamatota. Minētais spriedums ir pieņemts attiecībā uz komercsabiedrībām. Savukārt Sabiedrība /nosaukums/ ir kooperatīvā sabiedrība - brīvprātīgām personu apvienība, kuru nolūks ir veicināt biedru kopīgo ekonomisko interešu efektīvu īstenošanu.

Apstāklis, ka Atbildētājs ir bijis sapulces vadītājs, par ko parakstījies protokolā, nevar būt par pamatu, lai celtu prasību pret Atbildētāju. No sapulces protokola redzams, ka Atbildētājs par sapulces vadītāju kļuva tās ievēlēšanas veidā.

Turklāt no augstāk norādītā sprieduma izriet, ka tiesa nonākusi pie secinājuma, ka komercsabiedrības dalībnieku sapulces lēmuma atzīšana par spēkā neesošu uz sapulces sasaukšanas pārkāpumu pamata parasti ir strīds nevis starp sabiedrību un dalībnieku, bet gan starp dalībniekiem. Tāpēc sacīkstes procesā prasības tiesvedības kārtībā šādu prasību nevar izskatīt bez apstrīdēto lēmumu pieņēmušo personu piedalīšanās lietas dalībnieku statusā. Tādējādi prasītājam būtu jāaicina visi Sabiedrības /nosaukums/biedri kā lietas dalībnieki.

[4] Tiesas sēdē prasītāja pārstāvis uzturēja prasību uz tajā norādītiem pamatiem un apstākļiem, lūdza apmierināt to.

Sabiedrības /nosaukums/ pārstāvis prasību neatzina, kā nepamatotu lūdza noraidīt. Iebildumus pret prasību pamatojot ar jau rakstveida paskaidrojumos norādītajiem argumentiem.

Atbildētāja pārstāvis prasību neatzina, kā nepamatotu lūdza noraidīt. Iebildumus pret prasību pamatojot ar jau rakstveida paskaidrojumos norādītajiem argumentiem.

Motīvu daļa

[5] Noklausījusies pušu paskaidrojumus, pārbaudījusi lietā esošos rakstveida pierādījumus un novērtējusi tos kopsakarā ar tiesību normām, tiesa atzīst, ka prasība kā nepamatota noraidāma.

[6] Prasītājs lūdz atzīt par spēkā neesošiem Sabiedrības /nosaukums/ 2015. gada 4. janvāra sapulces lēmumus.

Tiesa konstatē, ka 2015. gada 4. janvārī notikusi Sabiedrības /nosaukums/ atkārtotā biedru kopsapulce, kuras norise atspoguļota sapulces protokolā (lietas 20.-26. lapa). Minētās sēdes protokolu parakstījis Atbildētājs kopsapulces vadītāja statusā, turklāt protokolu parakstījusi arī /pers. G/ kopsapulces protokolistes statusā.

Prasītājs prasību cēlis pret Sabiedrību /nosaukums/ un Atbildētāju kā pret personu, kas parakstījusi protokolu, ievērojot Augstākās tiesas Senāta 2019. gada 11. oktobra spriedumā lietā Nr. C73356619, SKC-1374/2019 paustās atziņas.

Savukārt atbildētāji, arī atsaucoties uz Augstākās tiesas Senāta 2019. gada 11. oktobra spriedumā lietā Nr. C73356619, SKC-1374/2019 paustajām atziņām, norādījuši, ka prasība bija ceļama pret tiem Sabiedrības /nosaukums/ dalībniekiem, kuri balsojuši par apstrīdēto lēmumu.

Tādējādi lietā primāri noskaidrojams, vai prasība ir celta pret īstajiem atbildētājiem un tikai pēc noskaidrojams, vai apstrīdētais lēmums ir tiesisks.

[7] Secināms, ka izskatāmās lietas materiāltiesiskais prasījums ir Sabiedrības /nosaukums/ 2015. gada 4. janvāra biedru atkārtotās kopsapulces lēmuma atzīšana par spēkā neesošu. Proti, par kopsapulces sasaukšanas un norises kārtību un ir vērtējams pēc Kooperatīvo sabiedrību likumā noteiktā tiesiskā regulējuma, kas bija spēkā līdz 2018. gada 31. decembrim.

Prasības celšanas pamats šādā gadījumā ir kooperatīvās sabiedrības biedra vai padomes locekļa tiesību vai tiesisko interešu aizskārums.

Lai arī Kooperatīvo sabiedrību likuma 38., 40. pants (likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2018. gada 31.decembrim), ne arī spēkā esošais Kooperatīvo sabiedrību likuma 41. pants tieši nenoteic, pret kuru atbildētāju ceļama prasība gadījumos, kad kāds no kooperatīvās sabiedrības biedriem vēlas apstrīdēt biedru kopsapulces lēmumu, formālā loģika noteic, ka prasība ceļama pret tām personām, kurām bija tiesības piedalīties apstrīdētā lēmuma pieņemšanā un kuras izmantojot šīs tiesības ir to pieņēmušas.

Minētais pēc analoģijas ir salīdzināms ar dzīvokļu īpašnieku kopības biedru kopsapulces lēmumu apstrīdēšanu.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 5. panta sesto daļu, piemērojot tiesību normas, tiesa ņem vērā judikatūru.

Judikatūrā norādīts, ka dalībnieku lēmuma atzīšana par spēkā neesošu uz sapulces sasaukšanas pārkāpumu pamata parasti ir strīds nevis starp sabiedrību un dalībnieku, bet gan starp dalībniekiem. Tāpēc šajā procesā ir jābūt pieaicinātiem apstrīdēto lēmumu pieņēmušajiem dalībniekiem. Tā kā tiesa pēc savas iniciatīvas lietas dalībniekus nepieaicina, tas konkrētajā gadījumā bija jādara prasītājam (sk. Augstākās tiesas Senāta 2019. gada 11. oktobra spriedumā lietā Nr. C73356619, SKC-1374/2019 [8] punktu).

Minētās atziņas nostiprinātas arī tiesu praksē (sk., piemēram, Rīgas apgabaltiesas 2021. gada 15. septembra spriedumu lietā Nr. C68457120, Rīgas apgabaltiesas 2021. gada 5. maija spriedumu lietā Nr. C68208720, Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas 2020. gada 9. oktobra spriedums lietā Nr. C29456719).

Secināms, ka prasība par biedru kopsapulces lēmumu apstrīdēšanu ceļama pret tiem dalībniekiem/biedriem, kas pieņēmuši apstrīdētos lēmumus.

[7.1] No Sabiedrības /nosaukums/ atkārtotās biedru kopsapulces 2015. gada 4. janvāra sapulces protokola (lietas 20.-26. lapa) un protokola pielikuma (lietas 48.-49. lapa) redzams, ka sapulcē piedalījušies 30 Sabiedrības /nosaukums/ biedri, kas ar saviem parakstiem apliecinājuši šo faktu.

Lai gan protokolā nav atspoguļots katra kopsapulces dalībnieka balsojums par pieņemtajiem lēmumiem, prasība izskatāmajā lietā būtu ceļama pret Sabiedrības/nosaukums/ 2015. gada 4. janvāra biedru kopsapulces protokola pielikumā norādītajām personām.

[7.2] Apstāklis, ka Atbildētājs ir Sabiedrības /nosaukums/viens no biedriem un ir bijis sapulces vadītājs, iecelts Kooperatīvo sabiedrību likuma 40. panta ceturtās daļas kārtībā (likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2015. gada 5. novembrim), par ko parakstījies protokolā, nevar būt par pamatu, lai celtu prasību tikai pret viņu vienīgo kā Sabiedrības /nosaukums/ biedru, jo atbildība par apstrīdēto lēmumu tiesiskumu nav reducējama tikai uz vienu personu, kas parakstījusi sapulces protokolu. Sacīkstes procesā prasības tiesvedības kārtībā šādu prasību nevar izskatīt bez visu apstrīdēto lēmumu pieņēmušo personu piedalīšanās lietas dalībnieku statusā.

[7.3] Rezumējot norādīto, tiesa atzīst, ka prasība kā nepamatota noraidāma, jo prasība celta pret neīstajiem atbildētājiem, kas pats par sevi ir patstāvīgs pamats prasības noraidīšanai. Šādos apstākļos nav nepieciešams vērtēt citus prasības pieteikumā ietvertos argumentus pārsūdzēto lēmumu apstrīdēšanai, jo tas nevar mainīt situāciju, ka prasība ir celta pret tādiem atbildētājiem, kas nevar atbildēt par sabiedrības biedru kopsapulču lēmumu tiesiskumu.

[7.4] Vienlaicīgi tiesa vēlas norādīt, ka Kooperatīvo sabiedrību likums, kas bija spēkā līdz 2018. gada 31. decembrim, neparedzēja termiņu, cik ilgā laikā ceļa prasība par biedru kopsapulces lēmumu apstrīdēšanu.

Kooperatīvo sabiedrību likuma, kas stājās spēkā 2019. gada 1. janvārī, pārejas noteikumu 10. punkts noteic, ja biedru kopsapulce (pilnvaroto sapulce) izziņota līdz 2018. gada 31. decembrim, biedru kopsapulces (pilnvaroto sapulces), kā arī atkārtotas biedru kopsapulces (pilnvaroto sapulces) kompetencei, sasaukšanai, norisei, biedru (pilnvaroto) dalībai un balsstiesību noteikšanai piemēro likuma un statūtu noteikumus, kas bija spēkā sapulces izziņošanas dienā.

Pašreiz spēkā esošā Kooperatīvo sabiedrību likuma 41. pants noteic kārtību kādā biedrs, valdes vai padomes loceklis var prasīt tiesas ceļā biedru

kopsapulces lēmumu atzīt par spēkā neesošu. Vienlaikus likums paredz, ka šāda prasība ceļama triju mēnešu laikā no dienas, kad biedrs uzzināja vai kad tam vajadzēja uzzināt par kopsapulces lēmumu, bet ne ilgāk par gadu no biedru kopsapulces dienas.

Likumā noteikta termiņa mērķis ir nodrošināt tiesisko stabilitāti, kas ir tiesiskas valsts principa būtiska sastāvdaļa (sk. *Satversmes tiesas 2012.gada 11.decembra lēmuma par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr.2012-10-01 9. punktu*).

Līdzīgi kā Augstākā tiesa lietā Nr. SKC-177/2016 ir konstatējusi likuma robu likumā "Par dzīvokļu īpašumu" attiecībā uz dzīvokļu īpašnieku kopības pieņemta lēmuma pārsūdzēšanas kārtību, ir secināms, ka arī Kooperatīvo sabiedrību likumā (zaudējis spēku ar 2019. gada 1. janvāri) ir konstatējams atklāts likuma robs, neparedzot termiņu kooperatīvo sabiedrību biedru kopsapulces lēmumu pārsūdzēšanai. Vēl jo vairāk Kooperatīvo sabiedrību likumā, kas stājās spēkā 2019. gada 1. janvārī, likumdevējs šo likuma robu ir labojis, arī likumprojekta anotācijā norādot, ka iepriekšējais tiesiskais regulējums nenoteica kārtību šādu lēmumu apstrīdēšanai.

Arī kooperatīvo sabiedrību biedru kopsapulces lēmumu rada tiesiskās sekas, kuras ietekmē gan šīs pašas kooperatīvās sabiedrības, gan tās biedru, gan arī trešo personu civiltiesiskās intereses.

Civillikuma 1895. pantā noteiktā noilguma termiņa piemērošana attiecībā uz kooperatīvo sabiedrību biedru kopsapulces lēmumu pārsūdzēšanu ir nesamērīgi attiecībā no saprātīgas tiesību normu piemērošanas principa.

Lēmuma atzīšanai par spēkā neesošu sekas ir tās tiesiskās situācijas restaurācija, kura pastāvēja līdz minētā lēmuma pieņemšanai, lai gan tā pieņemšanas un izpildes rezultātā tiesiskais stāvoklis var būt būtiski mainījies. Šādā situācijā pilnīga restitūcija ir ļoti apgrūtināta un var nelabvēlīgi ietekmēt labticīgas trešās personas, kas tiesiskās stabilitātes un noteiktības interesēs nav pieļaujams.

Juridiskā metode paredz, ka likuma robu var aizpildīt ar analoģijas palīdzību. Faktiski identiska satura normas ar šā brīža spēkā esošo Kooperatīvo sabiedrību likuma 41. pantu, kuras nosaka prekluzīvo termiņu prasības celšanai par lēmumu atzīšanu par spēkā neesošu, ir iekļautas Biedrību un nodibinājumu likuma 40. panta pirmajā daļā, Komerclikuma 217. panta otrajā daļā par sabiedrību ar ierobežotu atbildību dalībnieku lēmumu atzīšanu par spēkā neesošiem un 288. panta pirmajā un otrajā daļā par akciju sabiedrību akcionāru lēmumu atzīšanu par spēkā neesošiem. Minēto tiesību normu mērķis ir nodrošināt tiesisko stabilitāti, kura būtu apdraudēta, ja lēmumi būtu pārsūdzami ilgākā laika posmā.

Kooperatīvā sabiedrība nav atzīstama ne par biedrību vai nodibinājumu, kā arī komercsabiedrību, tomēr līdzīgi kā Augstākā tiesa atzina lietā Nr. SKC-177/2016 līdzīgas iezīmes ar minētajiem tiesību subjektu veidiem tajā ziņā, ka tās visas ir personu apvienības jeb kolektīvo interešu veidojumi, kuru vadīšanas ietvaros tiek pieņemti kolektīvi lēmumi. Turklāt šie lēmumi rada tiesiskās sekas, kuras ietekmē gan šīs pašas apvienības, gan tās biedru, gan arī trešo personu civiltiesiskās intereses.

Tādēļ arī kooperatīvo sabiedrību biedru kopības lēmumiem ir jābauda tāda pati tiesiskā aizsardzība tiesiskās stabilitātes nodrošināšanas interesēs, kāda paredzēta citu līdzīgu tiesību subjektu lēmumiem.

Tiesa atzīst, ka, vēršoties tiesā 2019. gada 16. maijā ar prasību atzīt par spēkā neesošiem no to pieņemšanas brīža sabiedrības 2015. gada 4. janvāra lēmumus, piemērojot analoģiju ar Biedrību un nodibinājumu likuma 40. panta pirmo daļu, prasītājs ir pārkāpis šo lēmumu pārsūdzības termiņu, jo tiesiskai stabilitātei neatbilst tāda stāvokļa atjaunošana, kas pastāvēja pirms sešiem gadiem, un tas pārkāptu ne vien pašas sabiedrības biedru tiesības, bet arī aizskartu trešo personu intereses.

Likumā noteiktais trīs mēnešu pārsūdzības termiņš no dienas, kad biedrs uzzināja vai kad tam vajadzēja uzzināt par kopsapulces lēmumu, bet ne ilgāk par gadu no biedru kopsapulces dienas, ir atzīstams par materiāli tiesisku prekluzīvu (likumisks) termiņu.

Prasības noilgums ir pastāvīgs pamats prasības noraidīšanai.

[8] Tiesai nepieciešams izlemt jautājumu par tiesāšanās izdevumiem.

[8.1] Civilprocesa likuma 41. panta pirmā daļa noteic, ka pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus.

Pēc Sabiedrības /nosaukums/ lūguma lietā tika pieaicināti divi liecinieki, par ko nomaksāta kancelejas nodeva 10 *euro* apmērā (*lietas 106. lapa*). Tā kā prasība noraidīta, tiesa uzskata, ka samaksātā kancelejas nodeva pilnā apmērā piedzenama no prasītāja Sabiedrības /nosaukums/labā.

[8.2] Atbildētāji lietā pieteikuši lūgumu atlīdzināt izdevumus advokāta palīdzības samaksai, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 44. panta trešo daļu, proti, ja prasība noraidīta, ar lietas vešanu saistītos izdevumus piespriež no prasītāja par labu atbildētājam.

Atbilstīgi Civilprocesa likuma 44. panta pirmajai prim daļu ar lietas vešanu saistīto atlīdzināmo izdevumu faktisko apmēru uzskata gan izdevumus, kuri jau ir samaksāti, gan izdevumus, par kuriem saskaņā ar advokāta un puses vienošanos par juridiskās palīdzības sniegšanu ir izrakstīts rēķins.

Sabiedrībai /nosaukums/ pārstāvis zvērināts advokāts Māris Bringulis sniedzis pakalpojumus par kopējo summu 1076,90 *euro* (*lietas 116.-118. lapa*), Atbildētājam par kopējo summu 605 *euro* (*lietas 115., 119. lapa*).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 44. panta pirmās daļas 1. punkta "d" apakšpunktu noteikts, ka atlīdzināmie izdevumi advokāta palīdzības samaksai prasībās, kurām nav mantiska rakstura, — to faktiskajā apmērā, tomēr ne vairāk par 2850 *euro*. Atbilstīgi minētā panta ceturtajai daļai, ja prasība ir izskatīta tikai pirmās instances tiesā, atlīdzināmie izdevumi advokāta palīdzības samaksai nedrīkst pārsniegt 50 procentus no šā panta pirmajā daļā noteiktā maksimālā atlīdzības apmēra.

Tā kā prasība tiek noraidīta, tiesa atzīst, ka ir pamats apmierināts abu atbildētāju lūgumu, uzliekot par pienākumu prasītājam atlīdzināt radušos izdevumus pilnā apmērā.

Tā kā atbildētāji rakstveida paskaidrojumos nav norādījuši kredītiestādes nosaukumu un konta numuru, kurā atlīdzināmi tiesāšanās izdevumi, kā to noteic Civilprocesa likuma 148. panta otrā daļa, tiesai atbilstīgi Civilprocesa likuma 193. panta sestajai daļai nav iespējams sprieduma rezolutīvajā daļā norādīt šo informāciju.

[9] Tiesa atzīst, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu sprieduma labprātīgas izpildes termiņš daļā par tiesāšanās izdevumu piedziņu prasītājam nosakāms 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 189.-193., 204.[1] pantu, tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/ prasībā pret automašīnu garāžu īpašnieku kooperatīvo sabiedrību /nosaukums/ un /pers. C/ par sapulces lēmumu atzīšanu par spēkā neesošu.

Piedzīt no /pers. A/, personas kods /personas kods/, par labu automašīnu garāžu īpašnieku kooperatīvai sabiedrībai /nosaukums/, reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, kancelejas nodevu 10 *euro,* izdevumus advokāta palīdzības samaksai 1076,90 *euro*, pavisam kopā 1086,90 *euro*.

Piedzīt no /pers. A/, personas kods /personas kods/, par labu /pers. C/, personas kods /personas kods/, izdevumus advokāta palīdzības samaksai 605 *euro.*

Noteikt termiņu /pers. A/ sprieduma labprātīgai izpildei daļā par tiesāšanās izdevumu piedziņu 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā no sprieduma pieejamības dienas (2021. gada 22. oktobra) Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijai,

iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā.

Tiesnese Lana Leja